

Thật vậy, ở thị trấn Vạn tượng đèo heo hút gió này, tìm được một núi lửa bằng xương bằng thịt như nàng Boun không phải dễ. Bởi vậy, nàng là khối nam châm của Vạn tượng về đêm. Trong cuốn sổ tay bia đỏ cất dưới cái xác bằng da cá sấu đất tiền của nàng, kẻ tò mò sẽ đọc thấy hàng chục địa chỉ, kèm theo số điện thoại. Bạn bè của nàng Boun đều là vương tôn công tử của xã hội thượng lưu Lào quốc.

Đến góc đường, nàng Boun đứng lại lần nữa, đảo mắt nhìn tứ phía.

Con đường Sam sen Thai, mạch máu của thủ đô Vạn tượng, đã đi ngũ gần hết, ngoại trừ lũ quán hai tầng Constellation, với những thông tin viên báo chí ngồi ngáp vặt bên đĩa đựng tàn thuốc lá đầy ắp và ly cà phê đá màu nâu đã cạn.

Bốn bề vắng lặng.

Gió khuya thổi rào rào qua cành cây bàng khẳng khiu. Yên tâm, nàng Boun bước rào rào tới ngôi nhà nằm khuất trong bóng tối.

Phía dưới là tiệm kim hoàn của một gia đình Việt di cư. Nàng Boun ở trên lầu, ra vào tự do bằng lối đi riêng.

Cảm thấy lạnh nàng lục xác lấy thuốc lá. Nếu ở chỗ đông người, đàn ông mặc lễ phục nếp, giày Ý nhọn mũi, ví tiền căng phồng, đã xô ra châm lửa. Bây giờ, nàng phải châm lửa một mình.

Mùi thuốc lá Ben-sơn sợi vàng, tầm á phiện, làm nàng say say. Nàng thở khói thành vòng tròn, và ngửa cổ nhìn vòm trời đen mịt. Chòm sao Bắc đẩu sáng một cách lạ lùng.

Bóng nàng nhột nhạt ở gáy.

Nàng không thể nào làm được. Phía sau, có kẻ rình trộm. Kẻ ấy là ai, nàng cần tìm biết.

Bất ngờ, nàng Boun quay lại thật nhanh.

Một bóng đen mảnh dẻ núp dưới cây bàng trĩu lá gần ngã tư vụt chạy ra đường Sam sen Thai lấp lánh ánh đèn.

Tiếng giầy của kẻ lạ kéo sần sệt trên đường, tạo ra một âm thanh rùng rợn, khiến nàng Boun liên tưởng đến tiếng giầy của đoàn ám sát đêm đêm hoạt động bí mật trong thành phố.

Đoàn ám sát này đầu tới, nàng không biết. Có người mới ở Thái sang. Có người nói ở Hà nội tới. Lại có người nói là của bộ lạc Mèo, hùng cứ trên các đỉnh núi cao ngắt gần Xiêng Khoảng. Họ ở đâu tới, nàng không biết, nhưng nàng biết là thỉnh thoảng lại có người mất mạng. Nạn nhân bị giết, rồi quăng xác xuống sông...

Tuy nổi tiếng coa đăm, nàng Boun bắt đầu lo sợ.

Nàng bị theo dõi từ hai tuần nay. Mỗi khi nàng đi đâu về, nhất là ban đêm, một bóng đen lúi lũi thường nổi gót nàng, và nàng có cảm tưởng là kẻ lạ cố tình báo cho nàng biết có hản đi theo.

Bóng đen là tay sai của ai?

Nàng Boun không dám suy nghĩ thêm nữa. Lào quốc là ngã tư quốc tế, gián điệp Đông Tây chạm trán nhau bôm bốp. Nhưng cũng có thể là mật vụ Lào.

Vì mật vụ Lào có đủ lý do để theo sát nàng như hình với bóng.

Nhún vai ra vẻ bất cần, nàng Boun từ từ lên gác. Nàng nhắm mắt cũng không trượt chân vì

đã nhớ kỹ 23 bậc. Thang gác bằng xi măng, bên trên trái đêm coi nên bước chân của nàng nghe êm ru.

Ồ khóa được cho dầu thường xuyên nên mở ra cũng êm ru. Từ chi nàng Boun mỗi như, nàng chỉ mong được nằm thẳng băng trên cái giường êm ru, đánh giấc ngủ êm ru đến trưa mai để quên tất cả.

Cổ họng nàng khô đét. Hồi tối, nàng uống một hơi 4 ly huyết-ky nguyên chất.

Đặt tay vào khay áo, nàng bỗng cười một mình.

Nàng sực nhớ lại những chàng trai lịch thiệp trong vũ trường Vieng Ratry, nơi hen hò thần tiên của sắc đẹp và đô la. Một người đàn ông đã tâm sự với nàng :

— Em có thận hình cân đối nhất nhì trên trái đất. Anh có thể chết được vì em... nếu em cho anh chiêm ngưỡng bên trong ...

Nghe hẳn nói, nàng lắc đầu :

— Anh ráng lên. Tôi chỉ có thể chiều chuộng người yêu. Chiều chuộng tất cả. Nếu là người yêu của tôi, anh tha hồ...

Hắn giương mắt sửng sốt:

— Em yêu ai chưa ?

Nàng vẫn cười:

— Bao là có, anh sẽ buồn thối ruột, nhưng nếu bảo là chưa, anh lại không tin. Vậy, tôi trả lời là nửa không, nửa có.

Men rượu bốc lên làm mặt nàng nóng bừng.

Mỗi đêm, nàng thường nghe đàn ông tỉ tê những lời tương tự. Thân thể ngứa ran, nàng cởi xiêm áo vút lung tung trong phòng. Nàng thích

dùng thật lâu, ngắm nghía những miếng vải ni-lông xinh xắn để e ấp tắm thân tròn trịa của nàng. Nàng lại thích cho mùi thơm da thịt ngọt ngào của nàng thấm vào bàn ghế, giường đệm... Kê nào kiên nhẫn lượm quần áo, xếp thành đống, để cho nàng tung hùa bãi trên sàn, kê ấy chắc chắn sẽ được nàng đề ý với cảm tình đặc biệt.

Trần trường, nàng Boun xô cửa phòng tắm.

Nàng rú lên thất thanh:

— Ôi chao!

Hai bàn tay nàng vội vàng che ngực trong phản ứng tự nhiên của người đàn bà lóa lờ đứng trước người đàn ông không thân.

Nàng Boun che ngực vội vàng, vì trong phòng tắm có một gã đàn ông nàng chưa gặp bao giờ, trên miệng phì phèo điếu thuốc lá thơm đắt tiền.

Hắn mặc sơ-mi-dét trắng bằng ni-lông lưới, may bó người, để lộ bắp thịt cuộn cuộn của kẻ ham tập thể dục. Long máy chồi xè của hắn như lại, nửa bán khoản, nửa thềm thường trước kho, tàng thần tiên bằng xương bằng thịt.

Rồi hẳn phá lên cười sảng sặc.

Nàng Boun có cảm tưởng đó là tiếng cười của con ma lai ngoài nghĩa địa Thất Lương.

Tiếng cười rùng rợn lan rộng trong đêm khuya tịch mịch.

x X x

Tỉnh dậy, Hoài Thanh thấy đại úy Phạm Nghị ngồi sẵn ở đầu giường.

Hắn hơi ngạc nhiên vì khi ngã xuống, hẳn nhớ rõ là trong phòng không có cái giường nào hết. Có

lẽ hẳn được chở về nhà, hoặc vào bệnh xá của sứ quán.

Đảo mắt nhìn chung quanh, Hoài Thanh càng ngạc nhiên hơn. Đây không phải nhà riêng, hoặc bệnh xá. Mà là một căn phòng trần thiết sang trọng.

Căn phòng đặc biệt này, hẳn đã được hân hạnh vào ra hai lần. Đó là phòng nghỉ dành riêng cho ông đại sứ.

Máy điều hòa khí hậu Philco, hai ngựa có thể ban phát hơi lạnh cũng như hơi nóng trong chớp mắt gần dưới cửa sổ reo lên một âm điệu vui tai.

Dưới cửa sổ là thửa vườn rộng, lăm chấm những cụm hoa hồng và thược dược. Nhiều buổi sáng Hoài Thanh đi bách bộ trong vườn, nhìn lên cửa sổ cũng riềm xanh, thềm muống dăng lên ngàn ngạt trong lòng. Nằm với người yêu trên giường mát rượi, nhìn qua cửa kính ra vườn thật là nên thơ.

Đối diện cái giường, trên tường, là một bức họa sơn mài vẽ con bồ câu trắng đang vờn quả cầu tròn trịa cũng trắng toát. Con chim và trái cầu đều méo mó vì họa sĩ thuộc trường phái lập thể. Đại sứ Lê Văn Hiến là đảng viên mác-xít cao cấp song lại mê họa lập thể một cách kinh khủng.

Trong khoảnh khắc, Hoài Thanh nhớ lại những việc vừa xảy ra. Từ ngạc nhiên, hẳn chuyển sang sợ sệt.

Phạm Nghị mỉm cười, thân mật :

— Đồng chí tỉnh rồi ư ?

Lâu lắm, Hoài Thanh mới được nghe đại úy Phạm Nghị gọi là đồng chí. Hẳn gât đầu nhẹ, rồi bắt giác đưa bàn tay lên gáy. Những ngọn roi

dánh một cách khoa học gây cho hẳn cảm giác lờ mờ lợm, như người uống mùn thớt. Mắt hẳn hoa lên; hàng trăm con đom đóm màu đen, màu đỏ, màu vàng lộn xộn từ mắt ủa ra, tung tóe trong cảnh vật lờ mờ và ngliêng ngả.

Tuy Phạm Nghị cố gắng dùng giọng thân mật, Hoài Thanh vẫn rụt rè. Hẳn lại còn sợ sệt thêm nữa. Lời nói hăm dọa của viên đại úy mặt vụ khét tiếng tàn bạo kêu vang trong óc hẳn.

Phạm Nghị đặt bàn tay lên vai Hoài Thanh :

— Anh hết đau chưa ?

Hoài Thanh cố nén thở dài. Với kỹ thuật tra tấn tinh vi của Phạm Nghị, cơn đau còn kéo dài hàng tuần lễ. Song Hoài Thanh không dám kêu đau. Tốt hơn là nín lặng.

Hẳn đã biết Phạm Nghị là kẻ có một ngàn lẻ một thủ đoạn. Khi Phạm Nghị nói ngọt cũng là khi đáng ngại nhất.

Đầu óc Hoài Thanh rối beng. Hết sáng đến ngọt, Phạm Nghị đang bắt hẳn thụ nhận những điều hẳn không bao giờ làm. Hẳn không hiểu tại sao người ta lại cố tình đồriet cho hẳn là tư thông với gián điệp đế quốc. Dầu muốn dầu không, hẳn đã sa vào tay Phạm Nghị.

Trừ phi được Thần May mắn chiếu cố lần nữa, nếu không hẳn sẽ tan xương, nát thịt...

Cách đây một năm, Thần May mắn chiếu cố tới Hoài Thanh một cách đặc biệt tại Hà nội. Đêm ấy, hẳn dự một cuộc tiếp tân tại sứ quán Hung gia lợi về. Viện đệ nhất tham vụ Bắc cao say mềm nên nhờ hẳn lái xe. Hoài Thanh moi hénh choáng

chứ chưa say. Tuy nhiên, sau khi xe chạy được năm phút, hần bỗng hoa mắt, tay chân bủn rủn.

Trong cơn lúng cuống, hần đâm xe vào cột điện bằng sắt kiên cố trên đê Yên phụ. Kính chắn gió bị vỡ nát, vô lăng gãy đôi, cửa xe hẹp rúm, nhà ngoại giao Hung ngồi bên bị trọng thương, mảnh vụn bắn đầy người, bụng bị chọc thủng, song Hoài Thanh vẫn y nguyên. Thậm chí trên mình hần không có vết thâm hoặc xây xát nào cả.

Rõ ràng là hần được Thần May mắn thương tình..

Hần không tin là Thần May mắn chiếu cố lần nữa. Trên thực tế, nét mặt Phạm Nghị bỗng danh lại, giọng nói ngọt ngào trở thành cay nghiệt.

— Hồi nãy, tôi mới đánh cảnh cáo nên anh không đau. Tôi muốn anh có thời giờ suy nghĩ chín chắn trước khi có thái độ quyết liệt. Đó là bằng chứng tôi có thiện cảm với anh. Anh cũng đừng quên lòng nhân từ của ông đại sứ. Ông đã sai người khiêng anh về đây nằm nghỉ, lễ ra anh phải nằm trong sà-lim sà-lim đầy muối, đầy rệp dưới hầm bê tông, nóng như trong hỏa lò.

Nghe nói tới sà-lim, Hoài Thanh tái mặt. Hần sợ nhất nhà hầm của sứ quán. Hầm rặng run cầm cập, hần hỏi :

— Xin anh tha cho, đừng giam tôi dưới hầm.

Phạm Nghị cười hà hà :

— Không những không giam anh dưới hầm, tôi còn xin ông đại sứ cho anh về nhà nữa.

— Về nhà ?

— Phải. Anh được về nhà ở dưới phố. Đêm nay,

anh sẽ được tha hồ cân nhắc hơn thiệt, rồi sáng mai anh sẽ báo cáo cho tôi

Hoài Thanh nghiêng rặng để khỏi buột tiếng kêu «trời ơi». Đêm nay, có lẽ là đêm cuối cùng của đời hần. Cuộc đời tự do, chan hòa hạnh phúc. Cuộc đời say sưa trong men rượu, và hương thơm da thịt Đồng Pha Lan.

Phạm Nghị vỗ vai hần :

— Tôi tin tưởng ở anh. Tin tưởng anh sẽ khai thật, khai hết.

Hoài Thanh lắp bắp :

— Xin anh..

Hần định nói «xin anh xét lại oan tôi lắm», nhưng Phạm Nghị đã xua tay, không cho hần dứt lời.

— Thong thả, mai hãy nói. Phương ngôn có câu «trước khi nói, phải uốn lưỡi 7 lần». Anh chưa uốn lưỡi lần nào hết. Bây giờ, anh về nhà nghỉ đi, kéo khuya lắm rồi.

— Vâng, cảm ơn anh.

— Giờ này, chắc không còn tắc xi nữa đâu. Tôi sẽ lái xe đưa anh về.

Lần đầu tiên, Phạm Nghị ban cho Hoài Thanh cái hân hạnh ấy. Từ lâu, viên đại úy an ninh vẫn khinh miệt tham vụ Hoài Thanh.

Như cái máy, Hoài Thanh lúi lúi theo Phạm Nghị ra sân, rồi trèo lên xe Vôn va ghen.

Đọc đường, hai người không nói với nhau một tiếng. Dáng điệu trầm ngâm, Phạm Nghị dán mắt vào lùm đèn pha sáng chói trên con đường vắng tanh.

Hoài Thanh ngồi im, hàng trăm dấu hỏi quay cuồng trong trí. Xe Vôn va ghen phải ép vào lề, trước đoàn quân xa không lẽ chạy ngược chiều. Dẫn đầu là một chiến xa nghênh ngang, tiếng ồn xé tan bầu không khí tịch mịch.

Phạm Nghị nhún vai :

— Hừ 50 xe tăng, 20 cỗ đại pháo !

Hoài Thanh giật mình :

— Trời nửa đêm họ mới kéo về mà đại úy đã biết trước ! Đại úy giỏi thật !

Phạm Nghị cau mặt :

— Đó là nghề mọn của tôi. Sau này, tôi sẽ dạy lại cho anh. Thú vị lắm, cũng như đọc truyện trinh thám.

Đột nhiên, hắn đổi giọng :

— Anh về đâu ?

Hoài Thanh đáp :

— Thưa, tôi có căn phòng ở đường Ernest Outrey.

— Ồ, đêm nay anh về Ernest Outrey sao được. Về Sam sen Thai có lẽ ấm cúng hơn.

Hoài Thanh run bắn người :

— Thưa, Sam sen Thai không phải nhà riêng của tôi.

Viên đại úy an ninh cười nửa miệng :

— Thì là nhà riêng của nàng Nàng và anh có khác gì nhau đâu. Anh lỗ rơi nàng rồi ư ?

Hoài Thanh choáng váng châu thân như vừa tỉnh dậy sau khi bị nốc-ao trên võ đài. Từ tối, hắn cố quên nàng Boun, người thiếu phụ Lào có

cái kho tàng độc nhất vô nhị ở Vạn Tượng, song Phạm Nghị cứ bắt nhớ lại.

Trong giây phút, Hoài Thanh hình dung lại những đêm ân ái với nàng Boun trước tấm gương lớn và ngọn đèn tê ông tọc mạch trên căn gác ấm cúng, góc đường Sam sen Thai, kế cận biệt thự của hoàng thân Suphanuvông, nơi mấy chú binh nhì Pathét ngồi ngáp vặt trong bóng tối, bên khẩu súng luôn luôn lên đạn.

Vốn xấu trai, lại kém tài ăn nói, Hoài Thanh ít khi đúng hơn, là chưa bao giờ được tận hưởng một đêm hoan lạc thành thật và tuyệt diệu. Thiên Hồng ở Hà nội yêu hắn thật đấy, nhưng là thứ tình mộc mạc, chỉ mang lại khoái cảm iuh thần.

Hoài Thanh lại thích khoái cảm xác thịt, nên đành xuống xóm Đồng Pha Lan. Như thường lệ, hắn mang theo xấp giấy bạc một trăm màu đỏ, đổi lấy những phút ái tình. Như thường lệ, Hoài Thanh chưa thỏa mãn. Hắn có cảm tưởng là người lữ hành trên bãi cát nóng bỏng, uống bao nhiêu nước vẫn còn khát.

Nàng Boun, với vẻ mặt ửng hồng như cô gái quê bờ ngõ trong đêm họp cà, với sự thận trọng được tính toán từ trước, với những đường cong căng cứng, đã gieo vào tâm tư Hoài Thanh những xúc động kỳ lạ.

Đề nghị về Sam sen Thai, Phạm Nghị đã gửi đúng chỗ ngựa của Hoài Thanh. Trong lúc hoang mang, còn gì bằng tới nhà nàng, ngã vào vòng tay mềm mại và quyến rũ của nàng.

Tắt máy xe ở công viên đối diện Phòng Thông Tin, Phạm Nghị dặn Hoài Thanh :

— 10 giờ sáng mai, tôi mới có mặt ở sứ quán. Chắc anh đã biết tôi đi làm rất sớm, lệ thường trước 8 giờ tôi đã tới văn phòng. Ngày mai, tôi đến chậm là vì anh. Tôi muốn anh có thời giờ ngủ lấy sức, và tự do hủ hỉ với người yêu. Những phút ăn ái sẽ làm anh yếu đời sau, và thành thật hơn trước.

Hoài Thanh lí nhí :

— Cám ơn đại úy.

Phạm Nghị hích nhẹ cùi tay vào ngực Hoài Thanh :

— Hừ, gọi chức cũng cơm ấy làm gì... tôi ghét lắm. Chúng mình là anh em, là đồng chí. Thôi chào anh nhé. 10 giờ mai, chúng mình gặp nhau. Tối mai, tôi sẽ cho anh tiền xuống thăm các em Đồng Pha Lan.

Phạm Nghị đi khuất vào bóng tối.

Hoài Thanh chờ xe hơi rẽ vào ngã tư mới mở cổng. Phạm Nghị chạy được một quãng rồi đậu lại, nụ cười đều đặn nở trên môi.

Hắn rút trong cái hộp vuông gắn dưới vô lăng ra một ống điện thoại vô tuyến. Hắn bấm nút và lên tiếng :

— Alô, alô, Đồng Pha Lan đây.

Một tiếng nói bách dịch vang ra :

— Alô, alô. Đồng Pha Lan báo cáo đi. Chinaimo nghe.

— Thưa, kế hoạch Cứu Long đã hoàn tất.

— Thành thật khen ngợi. Có chuyển phi cơ cất

cánh đúng 5 giờ sáng. Anh hãy về EZ ngay, và làm đúng theo lời tôi dặn.

x X x

Chuỗi cười kiêu căng và đều đặn của gã đàn ông mặc sơ mi dệt trắng phá tan sự hoang lạnh của đêm khuya tịch mịch.

Tay vẫn che ngực che một cách vụng về và ngờ nghệch nàng Boun ngồi phịch xuống ghế bành.

Hoài Thanh thường lôi nàng ngồi chung trong cái ghế bành màu đỏ tươi này, hôn loạn xạ vào má, cánh tay xiết chặt ngực, khiến nàng nghẹt thở.

Người lạ mặt gật gù, ra vẻ thành thạo :

— Nàng Boun có bộ ngực khêu gợi thật! Giờ đây, tôi mới được ngắm nghĩa. Bọn đàn ông ở Vạn Tượng chết mê chết mệt là phải.

Nàng Boun, giọng bức bối :

— Ông là ai?

Hắn nhún vai, khinh mạn :

— Dĩ nhiên, tôi là tôi. Tuy chưa quen, rồi ta sẽ quen nhau. Và tôi tin rằng em rất muốn quen tôi.

— Không anh em gì với ông. Ông là ai? Đời tư của tôi không can dự gì đến ông. Đang đêm, ông đột nhập phòng riêng tôi làm gì? Ông đừng quên tôi là đàn bà chưa chồng.

— Em lời thôi lắm. Nếu em không bằng lòng thì thôi, tôi sẽ gọi bằng Nàng đúng theo phong tục người Lào. Nàng không còn là cô gái 16, chưa nếm mùi đời. Cũng không phải lần đầu đàn ông lạ vào phòng nàng. Vâng, nàng là đàn bà chưa chồng, nhưng nhiều người đã làm chồng một đêm với nàng. Nàng đừng dọa tôi vô ích. Nàng cứ la lên xem công an có vào đây can thiệp cho nàng không?

Thiến phu thờ dài .

— Ông là kẻ tàn nhẫn đối với đàn bà.

Người lạ cười nửa miệng .

— Chẳng qua vì nàng cả. Nàng dọa to tiếng với tôi.

— Nếu ông làm dữ, miễn cưỡng tôi phải kêu cứu

— Nàng chẳng biết điều gì hết. Nàng Boun ơi, to tiếng trong lúc này không lợi gì, lại còn hại cho bản thân nàng nữa là khác.

— Ông là nhân viên Mật vụ ư? Tôi không sợ đâu
Người lạ hít hà :

— Tôi đã biết từ lâu. Biết nàng là bạn của đại tá Sihô (1).

Nàng Boun giật mình, buông thõng hai tay, quên cả che ngực. Dưới đèn, đôi gò bồng đảo căng cứng của nàng đung đưa đung đưa... Nhưng người lạ vẫn thản nhiên:

— Nàng ngạc nhiên phải không? Rồi nàng còn ngạc nhiên nhiều nữa.

Giọng nàng Boun bỗng rit lên:

— Ừ thì tôi là bạn của đại tá Sihô. Hẳn ông đã biết Sihô là con cọp gấm. Sự sau này ông hối hận không kịp nữa.

Người lạ ười lòn:

— Ô, bọn người như tôi không biết hối hận là gì. Sihô là con cọp gấm, đừng ai kẻ ấy phải chết, nhưng Sihô sẽ đền tôi yên. Vì lẽ dễ hiểu nàng không

(1) - Hồi ấy Sihô là cánh tay mặt của tướng Phumi Nôsavân, và là giám đốc công an tình báo của phe hữu Siu này. Ông Sihô lên triều tướng, tham dự Jáo chính, bị bắt và bị hạ sát khi «vưu toan vượt khâm».

dám báo cáo với Sihô, mặc dầu nàng là nhân viên lãnh lương thường xuyên. Lãnh lương mỗi tháng hai chục ngàn kíp.

Tài thật. Ông biết cả số lương của tôi. Nếu vậy, tôi lại càng phải báo cáo cho Sihô biết.

— Không nên, nàng Boun ạ. Sihô là kẻ thù không đội trời chung với Cộng sản. Sihô sẽ có thể giết nàng nếu biết nàng giao du thân mật với một viên chức cao cấp trong tòa đại sứ Việt Nam dân chủ cộng hòa.

— Ông lầm rồi. Tôi có nhiệm vụ giao du với nhân viên cộng sản để lấy tin tức.

— Ha, ha, nàng Boun toan phỉnh gạt cả tôi nữa. Nàng mê Hoài Thanh, mê như điên điên. Nàng chưa hề báo cáo lên đại tá Si ô về sự giao du thân mật với đệ nhị tham vụ Hoài Thanh.

— Té ra ông dọa tôi để làm tiền. Ông cần bao nhiêu cứ nói đi, cần gì phải nửa vạc, nửa mớ?

— Ha, ha, nàng Boun bắt đầu dụ giọng rồi. Tốt lắm. Biết điều như vậy là thượng sách đối với người ở vào hoàn cảnh bế tắc như nàng. Nàng đừng lo, tôi không dọa nàng để làm tiền. Tôi chỉ muốn bàn bạc một việc có lợi cho cả hai bên. Sihô là sĩ quan nghiêm khắc, chắc sẽ không tha thứ cho nhân viên dưới quyền tặng tị với một cán bộ cộng sản quan trọng.

— Tôi là đàn bà... Nước mắt đàn bà có thể thay đổi được tính tình nghiêm khắc của đàn ông..

— Nhưng đối với Sihô lại khác. Sihô sẽ sẵn sàng tha thứ nếu nhân viên dưới quyền chỉ yếu mềm trong phút chốc. Đáng g này nàng Boun đã có dụng tâm. Không những ằng tị với Hoài Thanh,

nàng còn nhận tiền của người khác của người chống đối với Sihô để làm chuyện bí mật động trời khác nữa.

Nàng Boun la lên:

— Trời ơi, té ra...

Người lạ mặt ngắt lời:

— Phải, nàng đoán đúng. Tôi đã biết hết đời tư của nàng. Như tôi đã nói, tôi đến đây với mục đích rõ rệt.

Sau một phút bàng hoàng, nàng Boun đã lấy lại bình tĩnh. Có lẽ vì tin tưởng mãnh liệt ở sức hấp dẫn của mình. Nàng tin tưởng mãnh liệt là tấm thân cân đối phơi trần dưới ánh đèn đủ ma lực lôi cuốn gã đàn ông lạ.

Nên nàng phản công lại :

— Ông đừng vội tự đắc. Không phải lần đầu tôi nhận tiền để quén rũ đàn ông. Tôi nhận tiền quén rũ Hoài Thanh cũng như tôi nhận tiền quén rũ nhiều người đàn ông khác. Hẳn ông không lạ về tôi. Tôi là bông hoa, đắt tiền ở Vạn Tượng. Ai có nhiều tiền thì được người hương hoa ấy. Tôi là nhà thương mãi. Người nào trả giá cao thì tôi bán, chỉ có thể thôi, tôi không dính dáng đến chính trị. Và lại, tôi chưa làm gì hại đến Hoài Thanh, cũng như đến đại tá Sihô.

— Tuy nhiên, nàng khó thể giải thích với Sihô tại sao lại nhận một ngàn đô la. Chẳng lẽ người ta chịu trả một ngàn mỹ kim để quén rũ một gã con trai xấu như ma mút mà thôi ư ?

— Tôi chỉ làm trong phạm vi của tôi, nghĩa là lôi hẳn vào con đường trác táng. Còn hậu quả

của việc này ra sao, tôi không biết và cũng chẳng cần bận tâm tới.

— Giả sử người ta lợi dụng việc Hoài Thanh sả ngã để xô đẩy hẳn vào nghề gián điệp ?

— Làm gián điệp ư ? Đó là chuyện riêng của họ.

— Đó còn là chuyện riêng của nàng nữa.

— Tôi không yêu Hoài Thanh. Tôi coi hẳn như hàng chục, hàng trăm khách một đêm khác mà tôi đã gặp. Làm xong bốn phần mua vui cho hẳn, tôi không còn thiện cảm nữa. Xin ông hiểu cho. Làm sao một thiếu phụ như tôi lại dám mê một kẻ nửa người, nửa gợm như hẳn được !

— Giai đoạn ân ái đã xong, tôi muốn nàng bắt tay vào việc khác. Nghĩa là...

— Ông là ai ?

— Là ai, nàng không nên biết. Tôi phải là người có nhiều phương tiện mới có thể khám phá ra nàng là nhân viên bí mật của đại tá Sihô và nàng đã ngửa tay nhận một ngàn đô la.

— Đùng rồi... Ông với người đưa tiền cho tôi là một.

— Nàng muốn nghĩ ra sao tùy ý.

Người lạ nói bằng tiếng Pháp lơ lớ. Nhìn hẳn nàng Boun có thể lầm là người Lào, với làn da ngăm ngăm cổ hủu, và lối phục sức dân dị cổ hủn của những dân tộc ở xứ nóng.

Nhưng nghĩ kỹ, nàng đoán hẳn phải là công dân ngoại quốc, và có liên hệ đến ngành gián điệp.

Nỗi lo sợ vô biên tràn ngập tâm hồn nàng. Lấn lộn đã nhiều, nàng có hàng đồng ý trung nhân

thuộc mọi quốc tịch. Khai thác hoàn cảnh của nàng, đại tá Sihô đã yêu cầu nàng làm mật báo viên cho cơ quan tình báo hoàng gia.

Tuy không muốn, nàng vẫn phải nhận lời. Song nàng chưa giúp Sihô được việc nào quan trọng, ngoại trừ một vài lần chung chạ xê gổ voi thông tin viên báo chí ngoại quốc. Trong đời, nàng chỉ nghĩ tới cách uống cách nào cho được hiệu rượu huyết-ky, khiêu vũ suốt sáng cho bọn đàn ông lác mắt, và nhất là tận hưởng những phút riêng tư trong căn phòng gắn máy điều hòa khí hậu, đầy đủ tiện nghi vật chất để phục vụ ái tình xác thịt.

Nàng Boun lắc đầu, giọng cương quyết:

— Nếu ông không chịu xưng danh, tôi cũng không nói nữa. Chắc ông đã biết trời gần sáng, và tôi đang buồn ngủ. Sau khi đi làm về, tôi vào phòng tắm, rồi lên giường nằm. Tôi cần ngủ sớm để giữ gìn sắc đẹp. Vào địa vị ông, tôi sẽ ra về để đàn bà ngủ yên. Và trước hết là để khỏi lóa lổ...

Khi ấy, gã đàn ông bí mật mới đề ý tới sự lóa lổ đáng yêu của nàng Boun. Không hiểu ở tình bay cố ý, nàng đã nhắc nhở với hắn là nàng đang trần truồng như nhộng.

Cũng không hiểu vô tình hay cố ý hai tay của nàng được buông xuống trong giây phút xúc động, không chịu đưa lên che đậy nữa, pho bày dưới đèn công tít nhỹ thuật có một không hai của xứ Lào đồng khô cỏ cháy.

Lạng bặt từ đông sang tây, hắn đã có nhiều cơ hội chiêm ngưỡng những cái bụng mỏng dính làm nổi bật bộ ngực đồ sộ, song chưa khi nào sự

tương phản này lại kêu gọi bằng thân thể cân đối tốt độ của nàng Boun. Hắn có cảm tưởng là những bức tượng Vệ nữ khỏa thân của nền điêu khắc Tây phương không hơn bức tượng bằng xương bằng thịt của nàng Boun là bao.

Trừ vành tai to, cái cổ hơi ngắn, vầng trán hướng bình, và làn môi mỏng làm khuôn mặt kém khả ái, nàng Boun đáng được các nhà điêu khắc trừ danh nặn tượng, đưa vào triển lãm trong viện bảo tàng cho khách bốn phương nhìn ngắm muôn đời.

Tia lửa bốc ra khỏi mắt gã đàn ông trầm tĩnh. Toàn thân vốn dĩ lạnh lùng của hắn bỗng nóng ran. Nổi thêm muốn bị dẫn ép từ lâu nổi lên cuộn cuộn như nước chảy trong lục phủ, ngũ tạng. Con người bằng cảm thạch kia đã bắt đầu rung động.

Nàng Boun đã đọc được sự diễn biến đột ngột trong cảm nghĩ và cử chỉ của gã đàn ông lạ. Nàng biết là có thể chuyển ngược thế cờ. Tuy nhiên, nàng cần làm hắn say sưa thêm nữa.

Nàng Boun từ từ đứng dậy.

Nàng muốn gã đàn ông thấy rõ những bầu vú mà hắn muốn thấy song bị che khuất khi nàng ngồi xuống.

Chỉ riêng cách đứng của nàng cũng là một nghệ thuật cao siêu. Khi mặc quần áo, nàng thường đứng nghiêng, cốt cho đàn ông nở con người trước những đường cong khiêu khích. Không mảnh vải nào trên người, nàng lại xoay người thẳng lại, đối diện giống đực.

Nàng xoay người ngược thẳng lại, chậm rãi đưa tay lên đầu, giả vờ gỡ mớ tóc rối, nhưng thật ra để ưỡn ngực trong một cử chỉ vô cùng táo bạo và mời mọc.

Rút kinh nghiệm chiến trận, nàng Boun chưa gặp người đàn ông nào chế ngự được ham muốn khi nàng trình diễn tấn trò gỡ tóc trong gian phòng vắng.

Nhưng người đàn ông lạ đã nắm chặt bàn tay, động tác thông thường của kẻ muốn phục hồi nghị lực.

Hắn dồn nghị lực vào gân bàn tay, cố gắng chống lại cuộc xâm lăng vũ bão của dục vọng. Trong chớp mắt, hắn có cảm giác như toàn thân biến thành lò nấu thép, sức nóng hàng ngàn độ. Mắt hắn đỏ ngầu như chứa đầy máu tươi. Da ông ửng hồng bắt đầu sần sùi vẩy ốc.

Nhưng rồi một cơn mát lạ lừng từ tạng phủ hắn bốc ra. Trong cuộc chiến đấu với xác thịt, hắn đã nắm phần thắng.

Giọng bass rít lên như lưỡi dao của người hàng thịt liếc nhanh trên tảng đá mài:

— Ô, nàng Boun định quyến rũ tôi... Nàng đẹp lắm, đáng yêu lắm, song đêm nay tôi còn bận nhiều việc quan trọng. Nếu không có gì trở ngại tôi xin khất đến đêm mai.

Thiếu phụ đỏ mặt, gáy gắt:

— Ông nói dễ nghe nhỉ! Ông không phải là người tôi yêu đề mà có quyền hò hẹn. Nói thẳng ông biết, tôi thà ngủ với kẻ què cụt, phong cùi, còn hơn nằm với ông.

— Ha ha, nàng lãng mạn tôi. Vâng, tôi xin nghe. Nhưng nàng Boun ơi, nàng khỏe thân quá lâu rồi, và tôi không phải là khách coi thoát y vũ. Ở đây muỗi đói như rừng, nàng mặc quần áo vào đi, kéo

lại bị đốt, ngoài ra, nàng bắt tôi ngắm xương thê này rất tốn thọ.

Thiếu phụ quắc mắt:

— Mời ông ra khỏi phòng. Tôi không muốn tiếp ông nữa.

Gã đàn ông búng ngón tay kêu rắc:

— Nàng quên rồi. Tự tôi đến đây, nàng không mời. K ông muốn tiếp nàng cũng phải tiếp.

Thiếu phụ bĩu môi:

— Tôi ghét đàn ông nhiều lời. Xin ông ra ngay cho.

— Nhưng nếu tôi ở lại?

— Tôi sẽ tri hô lên. Nội vụ được tôi tai đại tá Sihô, ông sẽ không còn lành lặn như bây giờ nữa đâu, Si ô sẽ sẵn sàng tha thứ cho tôi nếu tôi thú nhận vì túng tiền đã nhận một ngàn lola để quyến rũ tham vụ Hoài Thanh. Vả lại, Sihô là đàn ông... Lại là đàn ông tốt bụng với đàn bà... Trừ phi là gỗ đá mới đứng vững được trước nước mắt người đẹp.

Nàng Boun nói đúng. Đại tá Sihô khó thể hài tội một thiếu phụ đa tình và khéo nói như nàng Boun.

Phương chi tội của nàng chỉ là lãnh tiền đề tội một nhân viên ngoại giao nước ngoài vào vòng trụy lạc.

Gã đàn ông gằn giọng:

— Nghĩa là nàng không chịu hợp tác với tôi?

Nàng Boun nhìn hắn ngạc nhiên:

— Từ nãy đến giờ, ông đã nói gì đến chuyện hợp tác đâu.